

маса, — ний заспахми и продължаваме да спимъ тогава, когато нашитѣ противници развиватъ трескава дѣятелностъ . . .“

— „Нима вий, Господинъ Вазовъ, не считате за побѣда разгрома, когото нанесохме на сръбската армия при Сливница, Драгоманъ, Царибродъ и Пиротъ, кждѣто тя бѣ окончателно разнебитена? — запитвахъ изведнѣжъ нѣколко офицери.

— „Разбира се, че ний не можемъ каза, че сме побѣдители и че сръбитѣ бѣхъ съвсѣмъ разбити, защото само ако бѣхме прѣкрачили Бѣлопаланечкия проходъ, то цѣлата ни армия можеше да бѣде плѣнена; това и силитѣ виждахъ, зарадъ туй и не признахъ да сме имали нѣкакво право за контрибуция или териториално възвзграждение, които всека побѣда има право да иска“.

— „О, хо! изопачени сж вашитѣ сжждения, — отговаряше му се, — защото ний не само почти безпрепятствено щѣхме прѣлетимъ паланечкия проходъ, но и Нишъ, безъ сериозно съпротивление, щѣше падне въ ржцѣтъ ни, ако не бѣ Кювенхюлеръ. Сжщо не е истина и това, че ний не сме получили нищо за побѣдата си: а Тракия?, а славата? Зеръ мислите вий, че ако побѣдата ни не бѣ призната, то ний ще сме съединени?“

— Ахъ, господа, може ли туй да се нерече *съединение*, защото нация Князь се нарича турски генералъ — губернаторъ на Источна Румелия и то за петъ години“?

— „Каквато ще да е дипломатическата комбинация на цариградската конференция, изразена въ мартенския ѝ протоколъ тази година, но фактъ е, че силитѣ признаватъ присъединението на Тракия къмъ България и това е вече фактъ свършенъ и за разединение не може и да се мисли.